

НОВОРІЧНА НІЧ

Якби в п'ятнадцять років
я зустрів себе теперішнього,
то зацідив би в пах.

Підстава (Set It Up)

ВЕС

— Тут *повнісінько* народу.

— Я ж казав тобі, бро, — мовив Адам, запихаючи до рота жуйку й самовдоволено усміхаючись.

Ми прийшли на вечірку. З динаміків гриміла музика, і здавалося, що всі намагалися *перекричати* шум.

Я піднявся за Адамом і Ноа нагору до вітальні, де, схоже, зібралися всі, кого я знав зі школи. «От чорт». Люди були *скрізь*: сиділи на диванах, стояли тут і там, тож я миттю пошкодував, що вирішив вибратися з дому.

— Беннете!

З іншого краю кімнати до мене підбігла Алекс і міцно обійняла.

— З Новим роком, Бенедетті, — мовив я, ковтаючи грудку в горлі й обіймаючи Алекс у відповідь.

— Ну *як* ти? — запитала вона, і я зненавидів її усмішку, коли вона відсторонилася. То була одна з тих її співчутливих

усмішок, ніби вона запитує, як я даю собі раду з тим, що моє життя перетворилося на лайно.

— Нормально, — відповів я, розриваючись між радістю, що мої друзі повернулися з коледжу («Вау, в мене знову є соціальне життя»), і певною відразою до спілкування.

Бо хоч усі й були привітні, я бачив, що їм мене шкода. Шкода через мого батька, через те, що я кинув коледж і більше не граю в бейсбол.

Я був до біса жалюгідний.

Відколи Ноа з Адамом повернулися з навчання, я щоразу відповідав *категоричним* «ні», коли вони намагалися кудись мене витягнути. Але чомусь саме в новорічну ніч я здався. Мабуть, святковий настрій зробив мене поступливішим, про що я зараз жалкував.

Бо все не так, як раніше.

Востаннє, коли я бачився із цими людьми, у нас усіх були грандіозні плани на майбутнє.

І... що ж, у *них* вони досі є.

А от я, навпаки, різко звернув зовсім в інший бік.

Коли помер батько (усього за два тижні після мого переїзду в кампус Каліфорнійського університету в Лос-Анджелесі), я поїхав додому на похорон і більше не повернувся, бо вирішив кинути навчання і все, що обіцяло мені майбутнє. *Ніби в мене був вибір*. Тепер, коли минуло кілька місяців після батькового серцевого нападу, я остаточно застряг на повній ставці в продуктивній крамниці та ще й підробляв водієм в убері. Життя збіса *чудове*.

— Давай сюди — Майкл грає в *Money Bet* на кухні, — гукнув Ноа, вказуючи рукою. — Тут капець як гучно.

Money Bet, нова улюблена забавка на вечірках, була, по суті, грою на спір, але з грошовими ставками. Її

вигадали хлопці, з якими я працював у крамниці. Коли я розповів про неї Адамові й Ноа, вони просто збожеволіли від захвату.

Я пішов за ними до кухні, узяв собі випивки і всівся за стіл.

— Ну нарешті, Беннете, — озвався Майкл з протилежного кінця столу, розтягуючи слова так, що одразу стало зрозуміло: він уже напідпитку. — Ти всі канікули просидів відлюдником.

Я зціпив зуби, почувши перші ноти старої пісні з альбому *Fearless*, що лунала в сусідній кімнаті. Ну *звісно*, на вечірці мала грати саме *ця* пісня. Стовідсотково в стилі мого нинішнього життя.

— Був зайнятий, — кинув я, підняв склянку й вихилив одним махом.

Я не те щоб *хотів* напитися, але й *не* намагався стримувати себе. Ми вже трохи розігрілися в Ноа вдома з його братом, тож у мене був непоганий старт.

— Ставлю п'ять баксів, що Беннет не докине звідси до кухонної мийки, — мовив Ноа, підсуваючи до мене порожню бляшанку й показуючи жестом на кухонну мийку.

— Приймаю, — відповів я і пожбурих бляшанку в бік раковини.

Вона відскочила від стільниці та брязнула об підлогу.

— Ти просто невдаха, — кинув він, а я витягнув з кишені п'ятидоларову купюру й поклав перед ним.

— Усе одно кращий за тебе.

— Джосс щойно приїхала, — сказав Ноа, прочитавши повідомлення на телефоні, — і привезла мені сендвіч з курятиною, оце кайф.

— Ставлю цей сендвіч з курятиною, що т...

Я затнувся, коли побачив її.

Вона. Була. Тут.

Чорт забирай.

Ліббі стояла у вітальні.

Мені вдавалося уникати її протягом усіх двох тижнів, що вона була вдома на канікулах, але тепер ми опинилися на одній вечірці.

У новорічну ніч.

«Ти це серйозно, Всесвіте?» Нині ввечері я відмовився від трьох різних тусівок, бо думав, що вона могла там з'явитися, але був упевнений, що на цій її точно не буде.

Не знаю: стало все навколо тихішим, чи гучнішим, розмитим, чи, навпаки, надто чітким — але я точно знаю, що всесвіт змінився, коли я поглянув на Ліз. Усе навколо розтеклося імпресіоністичними мазками й набуло розмитих фонових кольорів. Вона розмовляла з Джосс, усміхалася, і порожнеча, яку я відчув, коли подивився на неї, мій щемливий біль, не давали мені дихати.

Я не бачив її з того дня, як поховали батька. Ми ще кілька тижнів поспіль намагалися підтримувати стосунки на відстані, але потім я їх обірвав.

У мене не було вибору.

*I can't breathe without you, but I have to...*¹

Мені нестерпно кортіло підійти до неї, торкнутися, узяти за руку й повести на кухню, щоб разом сміятися з *Money Bet* і під'юджувати когось із присутніх на безглузді вчинки.

¹ Я не можу дихати без тебе, але мушу... (англ.) — Тут і далі прим. пер.

Але я більше не можу її торкатися, бо вона не моя.

Здавалося, тисяча спогадів про неї — як вона усміхалася, сміялася зі мною, лежала в моїх обіймах у кімнаті гуртожитку, — закружляли вихором і вривалися в мої легені, наче фастбол¹, що летить зі швидкістю дев'яносто миль² на годину.

На ній був просторий чорний светр оверсайз, м'який на вигляд, спереду заправлений у картату спідницю. Вона була чудова у цих темних колготках і стильних черевичках, але поглядом я прикипів до засмаглого плеча, оголеного завдяки фасону светра, а ще до чорного контуру татуювання, що визирало з-під тканини.

Воно вабило мене.

Бо я знав це татуювання краще за своє власне. Можливо, тому що я не просто дивився на нього. Я досліджував його, обводив контури пальцями, цілував, вивчав ті чорнильні широти, наче тіло Ліз — мапа, а ці координати — моя провідна зоря.

*You're the only thing I know like the back of my hand...*³

Чорт забирай.

— Ставлю три бакси, що ти не вгадаєш карту, — кинув я Адамові та, аби якось абстрагуватися, ухопив колоду, що лежала на кухонному столі. Був упевнений, що не витримаю спогадів і ті накриють мене з головою, якщо я далі дивитимуся на Ліз.

¹ Від *англ. fastball* — це тип подачі у бейсболі, коли пітчер (гравець, який пасує м'яч відбивальнику — бетеру) кидає м'яч із максимальною швидкістю.

² Одна миля дорівнює 1,609 км.

³ Ти єдине, що я знаю так само добре, як свої п'ять пальців... (*англ.*)